

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 6Co/33/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1116219365
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 04. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Jana Janics Bajánková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2023:1116219365.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Jany Janics Bajánkovej a členiek senátu JUDr. Zuzany Kučerovej a Mgr. Zity Leimbergerovej v spore žalobcu: S.. F.. Z. N., G. X. X, X. proti žalovanej: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR, Župné nám. 13, Bratislava, o náhradu škody vo výške 448.132,77 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 5. marca 2020, č. k. 9C/102/2016-135, takto

rozhodol:

Odvolačný súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalovanej súd nárok na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

1.Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa voči žalovanej domáhal náhrady škody vo výške 448.132,77 eur spôsobenej titulom nezákonného rozhodnutia/ nezákonných rozhodnutí vydaných v súvislosti s konaním vedeným na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 8C/124/2008, ako aj titulom nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Bratislava I v predmetnom súdnom konaní v zmysle ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Na základe uvedeného mala žalobcovi vzniknúť majetková škoda spolu vo výške 461.496,44,- Eur, ktorú si v rámci predbežného prerokovania nároku na náhradu škody uplatňoval spolu s ročným úrokom z omeškania 9 % zo sumy 461.496,44 eur od 22.5.2015 do zaplatenia + 1,99,- eur s úrokom 6,5 % ročne od 4.8.2009 do zaplatenia, avšak v tomto súdnom konaní si žalobca uplatňuje petitom žaloby len sumu vo výške 448.132,77 eur s ročným úrokom z omeškania vo výške 5,05 % zo sumy 448.132,77 eur od 30.5.2013 do zaplatenia ako aj náhradu trov konania a právneho zastupovania.

2.Súd prvej inštancie vychádzal zo zistenia, z ktorého vyplýva, že za nezákonné rozhodnutia vydané súdom v konaní vedenom pod sp. zn. 8C/124/2008 žalobca označil rozhodnutie Okresného súdu Bratislava I č. k. 8C/124/2008-343 zo dňa 10.8.2012, ktorým okresný súd konanie svojvoľne zastavil a rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 22.3.2013 č. k. 2Co/155/2013, ktorým odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil. Žalobca má za to, že ide o nezákonné rozhodnutia z dôvodu, že obe dovolací Najvyšší súd SR uznesením č. k. 6Cdo 333/2013 zo dňa 29. októbra 2014 zrušil a vec vrátil Okresnému súde Bratislava I na ďalšie konanie. Žalobca taktiež poukázal na uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 30.10.2015 č. k. 4Co/514/2015-468, ktorým skonštatoval nesprávny úradný postup Okresného súdu Bratislava I v konaní č. k. 8C/124/2008.

3.Zo spomínaných rozhodnutí súd prvej inštancie zistil, že súd postupom podľa § 141a Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) konanie zastavil pre nezaplatenie preddavku na trovy konania, pričom toto rozhodnutie bolo odvolacím súdom potvrdené. Na základe uznesenia Najvyššieho súdu SR

č.k. 6Cdo333/2013 boli obe rozhodnutia zrušené a vec vrátená Okresnému súdu Bratislava I na ďalšie konanie. Následne súd vo veci rozhodol dňa 6.6.2017 rozsudkom pre zmeškanie č. k. 8C/124/2008-506 tak, že žalobu zamietol a žalovanej strane nárok na náhradu trov konania nepriznal.

4. Za nesprávny úradný postup žalobca označoval postup Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 8C/124/2008, keď súd so žalobcom o návrhu na zmenu účastníkov konania na strane navrhovateľa riadne nekonal, pričom tento postup mal za následok vznik majetkovej škody, ktorá vznikla žalobcovi vo forme nerozmnoženia jeho aktív, ktorých rozmnoženie po 21.5.2012 „legitímne očakával“ a jedná sa o sumy: 13.363,67 €, 448.132,77 €, 1,99 € s úrokom 6,50 % ročne od 4.8.2009 do zaplatenia. Žalobca sa náhrady škody domáhal na základe znaleckého posudku znalca Ing. Silvestra Žáka č. XX/XXXX predloženého žalobcom v konaní vedenom pod sp. zn. 8C/124/2008.

5. Na základe vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za to, že nesprávny úradný postup Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 8C/124/2008 nebol žalobcom preukázaný. Dôvodí tiež, že základným predpokladom uplatnenia majetkovej satisfakcie je existencia škody a skutočnosť, že došlo k neoprávnenému zásahu a majetková škoda už vznikla, pričom v prejednávanej veci žalobca nemohol byť v konaní o náhradu škody v dôsledku ním uvádzaného nesprávneho úradného postupu úspešný z dôvodu, že neunesol dôkazné bremeno v súvislosti s preukázaním vzniku uplatnenej škody. Žalobca však v priebehu konania nepreukázal, že mu škoda vznikla a že vznikla práve v dôsledku nezákonného rozhodnutia alebo nesprávneho úradného postupu súdu. Právne relevantná je len taká škoda, ktorej vznik je v príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom. Treťou podmienkou pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody resp. náhradu nemajetkovej ujmy je preukázanie príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom nemajetkovej ujmy a ani túto skutočnosť sa žalobcovi však podľa záverov súdu prvej inštancie v priebehu konania nepodarilo preukázať. O vzťah príčinnej súvislosti ide, ak je medzi nesprávnym úradným postupom a škodou vzťah príčiny a následku; ak bola príčinou škody iná skutočnosť, zodpovednosť za škodu nenastáva. Otázka príčinnej súvislosti nie je otázkou právnou, ide o jej skutkové posúdenie vo všetkých konkrétnych súvislostiach, pritom nie je rozhodujúce časové hľadisko, ale vecná súvislosť príčiny a následku, časová súvislosť ale napomáha pri posudzovaní vecnej súvislosti (R 21/1992). Keďže súdne konanie je založené na kontradiktórnej zásade, podľa ktorej strana svoje tvrdenia musí preukazovať dôkazmi, podľa názoru súdu prvej inštancie žalobca neunesol dôkazné bremeno pri preukázaní vzniku škody ako majetkovej ujmy v dôsledku tvrdeného nezákonného rozhodnutia a nesprávneho úradného postupu súdu. Strany sporu znášajú zodpovednosť za skutkový stav a musia dokazovať svoje tvrdenia. Súd tak po vyhodnotení vykonaného dokazovania a po právnom vyhodnotení veci dospel k záveru, že žaloba žalobcu nie je dôvodná a preto žalobu v celom rozsahu zamietol. Súd prvej inštancie po právnej stránke spor vymedzil ust. § 3 ods. 1 a 2, § 4 ods. 1 písm. a) bod 1, § 5, § 6, § 9 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

6. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol v zmysle ust. § 255 ods. 1 a § 262 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) tak, že žalovanej, ktorá bola v konaní plne úspešná, náhradu trov konania nepriznal, nakoľko si ich neuplatnila z dôvodu, že jej žiadne nevznikli.

7. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. a) , b), c), e) a h) CSP. Dôvodil, že ide o svojvoľné a arbitrárne, neracionálne a nepresvedčivo odôvodnené a nie vecne správne rozhodnutie, ktoré je v rozpore s požiadavkami Európskeho súdu pre ľudské práva na konzistentné odôvodnenie a presvedčivé rozsudku, čím mu bola odňatá možnosť riadne konať pred súdom. Okresnému súdu vytýkal, že sa dôsledne a ústavne konformne nevysporiadal s námietkou odvolateľa, že poverenie z 7.10.2016, ktoré doručil a predložil súdu zamestnanec Ministerstva spravodlivosti SR.. S. V. je absolútne neplatným právnym úkonom podľa § 39 OZ, keďže je na ňom dopisovaný perom dátum práve vlastnou rukou zamestnanca ministerstva spravodlivosti Z.. S. V., ergo tento úkon žalovanej čo do jeho prejavu nie je jasný, zrozumiteľný a určitý, nevyjadruje prejav vôle ministra spravodlivosti ho v rozhodný deň podpísať a ani ho nepodpísal, ergo minister podpísal „BIANCO“ poverenie, teda vyjadrenie žalovanej je neúčinné, keďže nie je riadne podpísané a navyše riadne nespĺnomocnenou osobou k zastupovaniu žalovanej, teda za daného skutkového stavu veci na takúto podanie nie je možné prihliadať, ergo riadne nespĺnomocnená zamestnankyňa Ministerstva spravodlivosti SR.. S.. V., t.j. žalovaná zmeškala lehotu na vyjadrenie jej určenú súdom a preto žalobca žiadal, aby okresný súd vo veci rozhodol rozsudkom pre zmeškanie. Okresný súd Bratislava

I sa dôsledne nevysporiadal s tým, že takéto poverenie k zastupovaniu nie je perfektné. Okresný súd podľa jeho názoru v dôsledku nesúrodých aktivít žalovanej prostredníctvom jej zástupcov nekonal a nerozhodol o uplatnenom nároku žalobcu na zaplatenie odškodnenia v sume 448.132,77 € istiny s prísl. v súlade s platnými ustanoveniami zák. č. 514/2003 Z.z. a Občianskeho zákonníka, keďže nemal riadne ustálený predmet konania, dôsledne sa nevysporiadal s objektívnou zodpovednosťou štátu na náhradu škody (§ 3 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z.), ktorá v danom prípade vznikla v priamej príčinnej súvislosti so svojvoľnými a nezákonnými rozhodnutiami, ktoré po ich správoplatnení Najvyšší súd SR uznesením zrušil, vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. Súd prvej inštancie sa v napadnutom rozhodnutí tiež nevysporiadal s tým, že žalobca výšku majetkovej škody spoľahlivo preukázal aj znaleckým posudkom, ktorého okresný súd na tlak zo strany žalovanej a bez rozumného dôvodu nepredvolal k vypočítaniu súdom, hoci jeho predvolanie opakovane navrhol. Uviedol tiež, že konanie vedené na Okresnom súde pod sp. zn. 8C/124/2008 nie je ani ku dňu podania tohto odvolania riadne skončené, keďže proti rozsudku pre zmeškanie podal žalobca odvolanie. Takže tvrdenie okresného súdu v bode č. 15, na str. 8 napadnutého rozsudku je neúplné. Vyvstáva teda otázka, ako okresný súd môže tvrdiť, že žalobca nepreukázal vznik majetkovej škody, keď toto jeho tvrdenie riadne a presvedčivo neodôvodnil, zamietol vykonanie dôkazu vypočítaním súdneho znalca, teda odmietol objektivizáciu i skutkového stavu veci. Odôvodnenie rozsudku je chaotické a nesúladné, je výsledkom nesprávneho právneho posúdenia veci a podľa názoru žalobcu iba preukazuje zlý úmysel zaujatej sudkyne rozhodnúť pod tlakom Ministerstva spravodlivosti SR zjavným porušením princípov elementárnej spravodlivosti, fabulovaním skutočností a bezbrehých tvrdení, keďže to, že dovolací súd nekonštatoval nezákonnosť týchto rozhodnutí sa nezakladá na pravde a je zmyslenou obštrukciou zo strany ako okresného súdu, tak aj zo strany zákonnej sudkyne pod tlakom zo strany žalovanej. Ergo nedôveryhodný a korupčný okresný súd (mediálne známa skutočnosť) konajúci a rozhodujúci pod vplyvom bývalej štátnej tajomníčky Ministerstva spravodlivosti SR konajúci a rozhodujúci prostredníctvom nie nezaujatej sudkyne JUDr. Viera Hadrbulcová (s otázkou vznesenej námietky zaujatosti a námietky nestrannosti súdu riadne a ústavne konformne nekonal, hoc bol k tomu povinný) vo veci nezistil riadne a presvedčivo skutkový stav veci, vec nesprávne právne posúdil, napadnutým rozsudkom nezákonne a protiústavné rozhodol. Poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4MCdo 20/2009 z 30. mája 2011, podľa ktorého „zodpovednosť štátu zakladajú nielen rozhodnutia meritorne, ale aj rozhodnutia procesnej povahy, čo potvrdzuje aj dôvodová správa, konštatujúc, „že nerozhoduje, či sa škoda spôsobila výrokom vo veci samej a či nezákonným rozhodnutím procesnej povahy“, z čoho vyplýva, že na vznik zodpovednosti štátu sa nevyžaduje meritorne právoplatné skončenie veci, s čím sa dôsledne nie nestranný a nedôveryhodný prvostupňový súd a nie nezaujatá zákonná sudkyňa dôsledne nevysporiadali, konajúc v zlom úmysle a nedobromyseľne. V danom prípade došlo k porušeniu práva žalobcu na informácie, ergo bolo porušené právo žalobcu na súdnu a inú právnu ochranu, keďže v čase od 21.04.2020 do 03.05.2020 žalobca v dôsledku opatrení ministerky spravodlivosti v súvislosti s pandémiou korona vírusu nemohol nazrieť na Okresnom súde Bratislava I v INFO kancelárii do spisu č. k. 9C/102/2016, teda nemohol pred podaním tohto odvolania preskúmať obsah spisu, ako aj ustáliť prípadné ďalšie pochybenia Okresného súdu Bratislava I. Je nesporným, že okresný súd vykonal a zabezpečil do konania dôkaz - spis Okresného súdu Bratislava 1 sp. zn. 8C/24/2008, z ktorého obsahom žalobcu neoboznámil, neumožnil žalobcovi do neho v primeranej lehote nahliadnuť, žalobca sa k tomuto dôkazu zabezpečeného súdom nemohol do rozhodnutia okresným súdom dňa 05.03.2020 vyjadriť. Prvostupňový súd vykonával aj vlastné zisťovania, o výsledku ktorých však odvolateľa do vydania napadnutého rozsudku nevyrozumel, hoc bol k tomu povinný, neumožnil mu možnosť vyjadriť sa k zisteniam okresného súdu. Zopakoval, že napadnutý rozsudok je výsledkom porušenia práva na spravodlivé súdne konanie, je nezákonný z dôvodu nezákonnej a svojvoľnej aplikácie platného práva aj z dôvodu jednak rozporu s dobrými mravmi a tiež z dôvodu, že v predmetnom konaní došlo aj k neodôvodneným prietahom v takej intenzite, že tým došlo k porušeniu práva odvolateľa na spravodlivý proces. Bolo povinnosťou okresného súdu stanoviť výšku škody s použitím uváženia na základe spravodlivosti. Aj za situácie, kedy by žalobca nebol schopný presne určiť a preukázať výšku škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, pričom však preukáže a odôvodní výšku škody, teda že mu (jeho právnemu predchodcovi) takáto škoda vznikla nemôžu obecné súdy rozhodnúť, že mu škoda nebude vôbec nahradená alebo že medzi protiprávnym konaním okresného súdu a krajského súdu nie je príčinná súvislosť, tak ako tvrdí v odôvodnení napadnutého rozsudku Okresný súd Bratislava I. Žalobca žiadal odvolaním napadnutý rozsudok zrušiť v celosti, najmä vo výroku č. I. a vec vrátiť Okresnému súdu Bratislava I na ďalšie konanie, odvolateľovi priznať trovy odvolacieho konania, resp. žiadal, aby Krajský súd v Bratislave napadnutý rozsudok zmenil a žalovanú titulom objektívnej zodpovednosti za náhradu škody zaviazal k povinnosti zaplatiť odvolateľovi (žalobcovi) sumu 448.132,77 € s úrokom z omeškania 5,05 % ročne od 30.05.2013 do

zaplatenia, trovy prvostupňového a odvolacieho konania, trovy právneho zastupovania, a to všetko v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

8. Žalovaná vo svojom vyjadrení k odvolaniu uviedla, že napadnuté rozhodnutie netrpí žalobcom vytýkanými vadami. Napadnuté rozhodnutie je dostatočne a presvedčivo odôvodnené. Vzhľadom na uvedené žalovaná žiadala odvolací súd, aby napadnuté rozhodnutie v súlade s § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdil. V prvom rade žalovaná uviedla k námietke žalobcu týkajúcej sa neplatnosti poverenia zamestnankyne žalovanej, že má za to, že žalobcom predložené uznesenie I. ÚS 287/2015-18 zo dňa 01.06.2015 nie je možné porovnávať s konaním pred súdom prvej inštancie a hoci sa k tejto námietke už obširne vyjadrila v podaní zo dňa 17.9.2018 (v duplike) naďalej zotrváva na názore, že ničím nepodložené tvrdenia žalobcu je potrebné považovať za absolútne irelevantné. Predmetné poverenie zo dňa 07.10.2016 obsahuje všetky zákonom ustanovené náležitosti, je v ňom vymedzený účel, je datované a podpísané, a preto žalovaná považuje žalobcove tvrdenie o absolútnej neplatnosti právneho úkonu za irelevantné. Na základe uvedeného má žalovaná za to, že v prejednávacom prípade neboli naplnené podmienky pre vydanie rozsudku pre zmeškanie žalovaného v zmysle ustanovenia § 273 CSP tak, ako to správne konštatoval a plne sa vysporiadal s námietkou žalobcu súd prvej inštancie v bode 5 napadnutého rozhodnutia. Ohľadom námietky žalobcu vytykajúcej súdu prvej inštancie nevykonanie dôkazu výsluchom znalca Ing. Žáka žalovaná uviedla, že žalobcom tvrdené opakovanie takéhoto dôkazného návrhu nie je založené na pravde, nakoľko žalobca v žalobe nenavrhol vypočutie ako svedka súdneho znalca Ing. Žáka, pričom vo svojej replike zo dňa 03.04.2018 sa obmedzil iba na vyjadrenia smerujúce výhradne k rozporovaniu poverenia zamestnankyne Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky na zastupovanie žalovanej v konaní a nejasne formulovanej námietke zaujatosti. Návrh na výsluch svedka žalobca predložil až na pojednávaní dňa 04.02.2020. Účelom sudcovskej koncentrácie konania je zabrániť tomu, aby strany zdržiavali spor neskoro vykonanými procesnými útokmi. Na základe uvedeného mala žalovaná za to, že je plne v kompetencii súdu prvej inštancie, či žalobcom navrhovaný výsluch svedka vykoná alebo nie. Znalecký posudok vypracovaný predmetným znalcom bol súčasťou pripojeného spisu sp. zn. 8C 124/2008 a žalovaná sa stotožnila s názorom súdu prvej inštancie, že rozhodnutie súdu prvej inštancie ohľadom nevykonania výsluchu svedka odôvodnené v bode 26 napadnutého rozhodnutia je plne v súlade so zákonom. Zdôraznila, že skúmanie výšky škody je za neexistencie preukázania jej vzniku irelevantné, pričom otázku, či žalobcovi škoda vznikla, je povolaný posúdiť súd, nie súdny znalec. Žalovaná má tiež za to, že žalobca si nárok na náhradu škody v tomto civilnom sporovom konaní uplatňuje minimálne predčasne, a vzhľadom na existenciu konania sp. zn. 8C/124/2008 aj duplicitne. V stále prebiehajúcim konaní totiž súd rozhodne o odvolaní proti rozsudku pre zmeškanie, a v prípade, ak odvolací súd odvolaniu vyhovie, bude sa v konaní ďalej pokračovať, a súd rozhodne o tom, či žalobca nárok na vyplatenie ním požadovanej sumy vôbec má. Žalovaná zároveň rozporovala tvrdenia žalobcu ako právne irelevantné a účelové, ktorými žalobca namietal porušenie jeho práva na informácie. Uviedla, že sám žalobca vo svojej žalobe navrhol pripojiť súdny spis sp. zn. 8C/124/2008 za účelom preukázania jeho tvrdení a teda musel mať vedomosť o tom, čo je obsahom spisu. Pripomenula aj priebeh pojednávania dňa 4.2.2020, kedy súd s obsahom spisu strany sporu oboznámil. Ohľadne námietky žalobcu týkajúcej sa osoby zákonnej sudkyne, resp. Okresného súdu Bratislava I, žalovaná vyjadrila názor, že takto podané odvolanie je možné vyhodnotiť ako zneužitie práva žalobcom v zmysle ustanovenia čl. 5, a to osobitne pri zohľadnení, že žalobca je osobou s vysokoškolským vzdelaním druhého stupňa v odbore právo, pričom túto skutočnosť konštatoval aj Ústavný súd SR dňa 08.09.2009, sp. zn. III. ÚS 270/09-07 „Správanie sťažovateľa, ktorého cieľom je uškodiť reputácii samotných rozhodujúcich súdov, je teda podľa názoru ústavného súdu možné označiť za zneužitie práva na podanie sťažnosti a je v rozpore s účelom takéhoto práva.“ Rovnako aj v uznesení zo dňa 12.05.2010 sp. zn. III. ÚS 193/2010-7 „Ústavný súd je toho názoru, že sťažovateľ v tomto prípade výrokmi obsiahnutými v jeho podaniach prekročil hranicu normálnej kritiky a hrubo urážal druhého účastníka konania (okresný a krajský súd), a to v rozpore s princípom zachovávanía úcty k právam iných, ktorý má byť v rámci občianskoprávneho konania v súlade s § 1 a § 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“) rešpektovaný všetkými účastníkmi konania a z ktorého vyplýva i požiadavka, aby účastníci konania rešpektovali ľudskú dôstojnosť, občiansku česť i osobnosť ďalších účastníkov konania, ale i samotného vo veci konajúceho súdu tak vo svojich písomných, ako i verbálnych prejavoch.“ Na základe vyššie uvedeného má žalovaná aj naďalej za to, že v danej veci nie sú splnené podmienky pre vznik nároku na náhradu škody, nakoľko nie je preukázaný vznik škody, ktorej náhrady sa žalobca domáha, ako ani prípadná priama príčinná súvislosť medzi namietaným nezákonným rozhodnutím a nesprávnym úradným postupom súdu a žalobcom tvrdenou škodou. Žalobcom predložené odvolanie je v zásade len opakovanie argumentov

prednesených pred súdom prvej inštancie, s ktorými sa vysporiadal súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku. Na opakujúce sa, s vecou nesúvisiace a osočujúce vyjadrenia žalobcu na osobu zákonnej sudkyne či samotného súdu prvej inštancie, nemožno prihliadať.

9. Žalobca k vyjadreniu žalovanej k odvolaniu uviedol, že sa v plnom rozsahu pridrižava ním podaného odvolania, keďže „v očiach verejnosti známy ako korupčný súd - Okresný súd Bratislava I v dôsledku tendenčného konania a bez rozumného vysvetlenia odmietol vykonanie dokazovania vo veci samej vypočutím súdneho znalca, odvolateľovi odňal možnosť riadne konať pred súdom o uplatnenom nároku na odškodnenie, vec nesprávne právne posúdil v úmysle spôsobiť odvolateľovi majetkovú a nemajetkovú škodu, žalovanej privodiť neoprávnený majetkový prospech.“ Zopakoval, že podmienkou pre úspešné uplatnenie nároku na odškodnenie majetkovej škody 448.132,77 € istiny s príslušenstvom bolo zrušenie najvyšším súdom právoplatných a vykonateľných rozhodnutí vydaných Okresným súdom Bratislava I a Krajským súdom v Bratislave, pričom napadnutý rozsudok nie je riadne a presvedčivo odôvodnený, je krajne svojvoľný a súd vo veci žiadne ústavné konformné dokazovanie nevykonal a žalobcovi neumožnil oboznámiť sa s ním vykonaným dôkazom v primeranej lehote (rozhodnutím Okresného súdu Bratislava I č.k. 8C/124/2008-506 z 06.06.2017). Opätovne poukázal na uznesenie NS SR sp. zn. 4MCdo 20/2009 z 30.mája 2011, z ktorého vyplýva, že zodpovednosť vzniká aj z rozhodnutia procesnej povahy. Žiadal napadnutý rozsudok odvolacím súdom zmeniť a rozhodnúť o tom, že žalovaná je povinná v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku krajského súdu zaplatiť žalobcovi sumu 448.132,77 € istiny s prísl. (s úrokom z omeškania 9 % zo sumy 448.132,77 eur od 30.05.2013 do zaplatenia) a odškodné 6.000,- eur titulom nemajetkovej ujmy. Zopakoval tiež, že napadnutý rozsudok je nezákonný, nie vecne správny a je výsledkom porušenia práva žalobcu na spravodlivé súdne konanie, je výsledkom porušenia princípov elementárnej spravodlivosti, je nezákonný z dôvodu nezákonnej a svojvoľnej aplikácie platného práva, jednak aj z dôvodu rozporu s dobrými mravmi. Podľa názoru žalobcu Okresný súd Bratislava I porušil právo odvolateľa na spravodlivý proces, teda vo veci konal a rozhodoval nie nestranný, zaujatý súd s vopred zmysleným úmyslom kompenzačnú žalobu zamietnuť. Opätovne poukázal na povinnosť súdu stanoviť výšku škody s použitím uváženia na základe spravodlivosti.

10. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v medziach uplatňovaného odvolacích dôvodov, ktorými je viazaný (§ 379 a § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“)), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods.1 CSP a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP), keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Nakoľko žalobca osobitne požiadal o oznámenie miesta a času verejného vyhlásenia rozsudku na jeho mailovú adresu, odvolací súd tak učinil v zmysle ust. § 219 ods. 3 CSP.

11. V preskúmvanej veci sa súd prvej inštancie zaoberal nárokom žalobcu, ktorým sa domáhal uloženia povinnosti žalovanej poskytnúť žalobcovi náhradu škody, ktorá mala byť spôsobená vydaním nezákonného rozhodnutia (nezákonných rozhodnutí), resp. nesprávnym úradným postupom orgánom verejnej správy pri výkone verejnej moci v konaní vedenom Okresným súdom Bratislava I pod sp. zn. 8C/124/2008. Žalobca tvrdí, že Okresný súd Bratislava I sa dopustil nesprávneho úradného postupu, keď so žalobcom riadne nekonal o návrhu na zámenu účastníkov konania na strane navrhovateľa zo dňa 21.5.2012 a teda, že tento nesprávny úradný postup Okresného súdu Bratislava I mal za následok vznik majetkovej škody žalobcovi vo forme nerozmnoženia jeho aktív, ktorých rozmnoženie dôvodne a zmysluplne „legitímne očakával“. Za nezákonne vydané rozhodnutia považuje žalobca rozhodnutia Okresného súdu Bratislava I, ktorým konanie zastavil v zmysle ust. § 141a O.s.p. (nezloženie preddavkov na trovy dôkazu) a nadväzujúce potvrdzujúce rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave, ktoré obe rozhodnutia Najvyšší súd SR uznesením sp. zn. 6Cdo 333/2013 zo dňa 29. októbra 2014 zrušil a vec vrátil Okresnému súdu Bratislava I na ďalšie konanie. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že nesprávny úradný postup Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 8C/124/2008 nebol žalobcom preukázaný, žalobca taktiež nepreukázal, že by mu v dôsledku nezákonných rozhodnutí alebo nesprávneho úradného postupu súdu bola spôsobená škoda. Skonštatoval, že v prejednávanej veci žalobca neuniesol dôkazné bremeno preukázania vzniku škody ako majetkovej ujmy v dôsledku tvrdeného nezákonného rozhodnutia a nesprávneho úradného postupu súdu.

12. Po preskúmaní napadnutého rozhodnutia vzhľadom na vznesené odvolacie námietky žalobcu má odvolací súd za to, že súd prvej inštancie na posúdenie prejednávanej veci si zadovážil potrebné dôkazy,

ktoré vykonal zákonom predpísaným spôsobom a správne ich aj vyhodnotil. Jeho skutkové závery sú dostatočne podložené výsledkami vykonaného dokazovania. Ustálený skutkový stav tak umožňoval prijať spoľahlivý záver, že žalovanej, vo vzťahu ku ktorej sa žalobca domáhal náhrady škody, nevznikla zodpovednosť za škodu spôsobenú Okresným súdom Bratislava I ako orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci. Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvej inštancie postupoval správne, keď na daný prípad aplikoval ustanovenia zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „citovaný zákon“) a skúmal splnenie všetkých predpokladov zodpovednosti žalovanej za vznik škody. Správne vyvodil splnenie predpokladov na vznik škody, a to nesprávny úradný postup Okresného súdu Bratislava I, ako aj Okresného súdu Bratislava I a Krajského súdu v Bratislave v nadväznosti na nezákonne vydané rozhodnutia, ako aj samotný vznik škody vo forme majetkovej ujmy za nerozmnoženie aktív žalobcu. Vo vzťahu k príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom, resp. nezákonnými rozhodnutiami a vznikom ujmy sa odvolací súd stotožňuje so záverom prvoinštančného súdu o jej nepreukázaní na základe vykonaného dokazovania. Odvolací súd dáva do pozornosti, že žalobcu zaťažuje nielen bremeno dôkazu, ale aj bremeno tvrdenia, pričom v prvom rade je potrebné, aby z tvrdení obsiahnutých v žalobe a vo výpovediach žalobcu vyplývali rozhodujúce skutkové okolnosti odôvodňujúce požadovaný nárok, v opačnom prípade nemožno žalobcovi priznať v spore úspech, pričom dokazovanie možno smerovať iba vo vzťahu k tvrdým skutočnostiam. Podľa názoru odvolacieho súdu bolo dokazovanie vykonané súdom prvej inštancie postačujúce pre meritórne rozhodnutie veci, pričom súd prvej inštancie dostačujúcim spôsobom odôvodnil nevykonanie navrhnutých dôkazov s ohľadom na konzistentné a vyčerpávajúce odôvodnenie rozsudku vo vzťahu k podmienkam zodpovednosti žalovanej za vznik škody. Súd prvej inštancie zrozumiteľným spôsobom vysvetlil dôvody, pre ktoré žalobu zamietol, jeho rozhodnutie spĺňa zákonné náležitosti predpísané v § 220 ods. 2 CSP, nakoľko sú v ňom uvedené dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil, a z toho vyplývajúci jednoznačný a nepochybný záver o nedôvodnosti žaloby.

13. Odvolací súd sa plne stotožnil s právnym záverom súdu prvej inštancie, že v danom prípade nebolo preukázané splnenie všetkých podmienok vzniku nároku na náhradu škody, ktorá mala byť spôsobená orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci a že žalobca neunesol dôkazné bremeno pri preukazovaní dôvodnosti uplatneného nároku. Pre úplnosť odvolací súd uvádza nasledovné: Súd z hľadiska posúdenia vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci skúma 3 predpoklady: 1. existenciu porušenia právnej povinnosti uvedenej v ust. § 3 ods. 1 citovaného zákona, ktorými v danom prípade majú byť rozhodnutia Okresného súdu Bratislava I a Krajského súdu v Bratislave, 2. existenciu škody ako majetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch, ktorú si žalobca uplatnil vo forme ušlého zisku a 3. existenciu príčinnej súvislosti (kauzálny nexus) medzi škodnou udalosťou (nezákonným rozhodnutím, príp. nesprávnym úradným postupom) a vzniknutou ujmom. K splneniu bodu 1 odvolací súd na doplnenie uvádza, že na vznik nároku na náhradu škody voči štátu podľa zákona o zodpovednosti za škodu je potrebné, aby škoda vznikla ako dôsledok nezákonného rozhodnutia orgánu verejnej správy pri výkone verejnej moci. Dikcia § 6 ods. 1 citovaného zákona, ktorá vyžaduje zrušenie rozhodnutia pre nezákonnosť, by mohla naznačovať, že nezákonnosť musí byť dôvodom zrušenia právoplatného rozhodnutia, ktorý musí byť výslovne uvedený ako dôvod zrušenia rozhodnutia. Podobne ako pri zrušení rozhodnutí správnych orgánov, aj pri zrušení právoplatných rozhodnutí súdov by pre nárok na náhradu škody voči štátu malo postačovať zrušenie rozhodnutia súdu pre akýkoľvek rozpor s objektívnym právom, nemusí byť ako dôvod zrušenia uvedená nezákonnosť rozhodnutia. K splneniu predpokladu uvedenom v bode 2: Škodou je podľa princípu subsidiarity nároku na náhradu škody voči štátu pri zrušení nezákonného rozhodnutia to, čoho uspokojenie poškodený nemohol dosiahnuť. Presné určenie škody však ani z judikatúry nevyčítame. Z judikatúry (napr. uznesenie NS SR 4Cdo 319/2009) vyplýva, že ušlý zisk je ujmom spočívajúcou v tom, že u poškodeného nedošlo v dôsledku škodnej udalosti k rozmnoženiu majetkových hodnôt, hoci sa to s ohľadom na pravidelný beh vecí dalo očakávať. Ušlý zisk sa prejavuje stratou očakávaného prínosu a nestačí len pravdepodobnosť rozmnoženia majetku, ale musí byť naisto preukázané, že pri pravidelnom behu vecí, nebyť porušenia právnej povinnosti orgánu verejnej moci (v tomto prípade nezákonných rozhodnutí súdu), mohol žalobca dôvodne očakávať zväčšenie svojho majetku, ku ktorému nedošlo práve v dôsledku vydania nezákonných rozhodnutí súdu. Za účelom preukázania splnenia tohto predpokladu žalobca predložil znalecký posudok Ing. Žáka. K splneniu bodu 3: Predpokladom vzniku zodpovednosti za škodu je existencia príčinnej súvislosti (kauzálny nexus) medzi škodnou udalosťou (nezákonným úradným postupom) a vzniknutou ujmom. V právnej teórii sa týmto vzťahom označuje priama väzba vzťahov (objektívnych súvislostí), v rámci ktorého jeden jav (príčina) vyvoláva druhý jav

(následok). O vzťah príčinnej súvislosti ide, ak je medzi nesprávnym úradným postupom a škodou vzťah príčiny a následku; ak bola príčinou škody iná skutočnosť, zodpovednosť za škodu nenastáva. Otázka príčinnej súvislosti nie je otázkou právnou, ide o jej skutkové posúdenie vo všetkých konkrétnych súvislostiach, pritom nie je rozhodujúce časové hľadisko, ale vecná súvislosť príčiny a následku, časová súvislosť ale napomáha pri posudzovaní vecnej súvislosti (R 21/1992). O vzťah príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a škodou ide vtedy, ak škoda - majetková ujma vznikla v dôsledku vydania nezákonného súdneho rozhodnutia, príp. nesprávneho úradného postupu, teda ak je medzi nimi vzťah príčiny a následku, pri ktorom platí, že ak by nedošlo k vydaniu nezákonného súdneho rozhodnutia, resp. nesprávnemu úradnému postupu, nevznikla by ani majetková ujma.

14.K jednotlivým odvolacím dôvodom žalobcu, odvolací súd uvádza nasledovné: Žalobca napáda rozhodnutie súdu prvej inštancie z odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. a) - neboli splnené procesné podmienky, písm. b) - súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, písm. c) - rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, písm. e) - súd prvej inštancie nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a písm. h) - rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

15.Žalobca súdu prvej inštancie vytká v prvom rade nespĺnenie procesných podmienok konania tým, že súd konal so zástupcom žalovanej na základe neplatného poverenia vystaveného Z.. S.. V. (V.. Z.. E.. H.), ktorý právny úkon považuje za nejasný, nezrozumiteľný a neurčitý, nevyjadrujúci prejav vôle ministra spravodlivosti tento úkon v rozhodný deň podpísať. Námietka žalobcu, že minister spravodlivosti tento právny úkon nepodpísal, resp. podpísal „bianco“ poverenie, zostala v rovine nepodložených tvrdení žalobcu, ktoré súd prvej inštancie správne považuje za irelevantné, keďže predmetné poverenie zo dňa 7.10.2016 (ako aj poverenie udelené Z.. H. zo dňa 11.9.2018) obsahuje všetky zákonom ustanovené náležitosti, je v ňom vymedzený účel, je datované a podpísané a splnenie procesných podmienok, medzi ktoré patrí aj poverenie na zastupovanie neprináleží stranám sporu, ale len konajúcemu súdu (§ 161 CSP). Preto odvolací súd aj ďalšiu (nadväzujúcu) námietku žalobcu týkajúcu sa nespĺnenia procesných podmienok v nadväzujúcom rozhodovaní súdu prvej inštancie o návrhu žalobcu rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie, považuje za neopodstatnenú.

16.Vo vzťahu k odvolateľom uplatnenému odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP (súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces), odvolací súd uvádza: tento odvolací dôvod je potrebné vykladať eurokonformne s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorá predpokladá, že v tomto prípade ide o porušenie procesných práv a nie hmotnoprávných nárokov strán. Ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty. Právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít, a ak takejto ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo. Ak sa spor na základe prihliadnutia na prípadné skutkové a právne osobitosti prípadu rozhodne inak, každý má právo na dôkladné a presvedčivé odôvodnenie tohto odklonu. Podľa čl. 46 Ústavy SR sa každý môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde. Podľa čl. 48 Ústavy SR má každý právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. V zmysle judikatúry ústavného súdu riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). Vecná spojitosť odôvodnenia rozhodnutia s princípom práva na spravodlivý proces garantuje každému účastníkovi konania, že vydaný rozsudok musí spĺňať limity zrozumiteľného, určitého a logicky odôvodneného rozsudku. Formálne a obsahové náležitosti rozhodnutia odvolacieho súdu sú upravené v § 393 CSP. Popri tejto všeobecnej úprave umožňuje ustanovenie § 387 ods. 2 CSP odvolaciemu súdu použiť tzv. skrátené odôvodnenie v prípade, ak sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia. V takom prípade sa môže obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov a prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti ďalšie dôvody. Táto forma spĺňa požiadavky kladené na odôvodnenie rozhodnutia z pohľadu práva na spravodlivé konanie. Zákon však vyžaduje, aby aj v prípade skráteného odôvodnenia odvolací súd zaujal jasné stanovisko k podstatným

vyjadreniam strán predneseným v konaní na súde prvej inštancie. Povinnosťou odvolacieho súdu je zároveň vysporiadať sa v odôvodnení rozhodnutia s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní. Za podstatný je potrebné považovať taký argument, ktorý je relevantný, teda má vecnú súvislosť s prejednávanou vecou a zároveň je takej povahy, že v prípade jeho preukázania (samostatne alebo v spojitosti s ostatnými okolnosťami) môže priniesť rozhodnutie priaznivejšie pre odvolateľa (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha : C.H. Beck, 2016, 1296 s.). K žalobcom namietanému nevyhodnoteniu predložených dôkazov odvolací súd uvádza, že zo súdnej praxe možno vyvodíť, že zásada voľného hodnotenia dôkazov vyplývajúca z ustanovenia § 191 ods. 1 CSP má pôvod v ústavnom princípe nezávislosti súdov (čl. 46 Ústavy), ktorý znamená, že záver sudcu o vykonaných dôkazoch z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Hodnotiacia úvaha súdu musí vždy zodpovedať zásadám formálnej logiky, musí vychádzať zo zisteného skutkového stavu a musí byť preskúmateľná v inštančnom postupe. Výsledky hodnotenia dôkazov sú súčasťou odôvodnenia rozhodnutia vo veci samej, lebo z ustanovenia § 220 ods. 2 CSP (aj z § 393 ods. 2 CSP) vyplýva povinnosť súdu stručne, jasne, zrozumiteľne a výstižne vysvetliť, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, ako aj prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy. V danom prípade napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie spíňa všetky uvedené predpoklady jasnosti, právnej korektnosti, v ktorom sa súd zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré boli pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné. Súd prvej inštancie podľa názoru odvolacieho súdu stručne, jasne, zrozumiteľne a dostatočným spôsobom vysvetlil, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, príp. z akého dôvodu nevykonal ďalšie navrhované dôkazy. V tomto smere teda námietka žalobcu, že odvolaním napadnuté rozhodnutie je nepresvedčivé, príp. nedostatočne odôvodnené, odvolací súd považuje za neopodstatnené. Najmä vo vzťahu k argumentácii žalobcu odvolací súd pripomína, že v súlade s rozhodovacou prax vyšších súdnych autorít (napr. ESLP vo veci García Ruiz proti Španielsku z 21.1.1999, resp. Nález Ústavného súdu SR vo veci sp. zn. I. ÚS 241/07 z 18.9.2008) všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, príp. dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav, a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav, a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces; z tohto pohľadu nemožno považovať napadnuté rozhodnutie za arbitrárne alebo svojvoľné.

17. V podanom odvolaní odvolateľ namietal aj porušenie práva na nestranný súd a zákonného sudcu, majúc za to, že v konaní rozhodovala zaujatá sudkyňa, ktorá konala so zlým úmyslom, rozhodujúca pod tlakom Ministerstva spravodlivosti SR, pričom „s otázkou vznesenej námietky zaujatosti a námietky nestrannosti súdu riadne a ústavne konformne nekonala.“ Z obsahu spisu má odvolací súd za preukázané, že vec bola JUDr. Viere Hadrbulcovej pridelená dňa 19.9.2016 (v deň podania žaloby) náhodným výberom pomocou technických prostriedkov a programových prostriedkov schválených ministerstvom tak, aby bola vylúčená možnosť ovplyvňovania pridelenia vecí (§ 51 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov). Žalobca vo vyjadrení k vyjadreniu žalovanej v podaní zo dňa 3.4.2018 namietol „nedostatok nestrannosti Okresného súdu Bratislava I k prejednaniu a spravodlivému rozhodnutiu vo veci samej, o to viac, že zákonná sudkyňa nie je dľa názoru žalobcu garantom spravodlivého prejednania a rozhodnutia vo veci samej, jednoducho povedané, žalobca neverí, že by táto sudkyňa mohla vo veci rozhodnúť nestranne a spravodlivo, keďže má záujem žalobu zamietnuť...“ Súd prvej inštancie podaním zo dňa 11.4.2018 žalobcovi v súlade s ust. §§ 49, 52 a 53 CSP oznámil, že na námietku zaujatosti neprihliada, nakoľko námietka zaujatosti sa týka len okolností, ktoré spočívajú v procesnom postupe sudcu alebo jeho rozhodovacej činnosti. Súd prvej inštancie sa so vznesenou námietkou zaujatosti následne vysporiadal aj v bode 5 odôvodnenia napadnutého rozsudku, kde uzavrel, že v dôsledku absencie náležitostí v zmysle § 52 ods. 2 a § 53 ods. 1 CSP na námietku zaujatosti neprihliadal. Odvolací súd považuje postup súdu prvej inštancie za správny a jeho odôvodnenie svojho rozhodnutia

vo vzťahu k námietke zaujatosti je podľa názoru odvolacieho súdu náležité a vyčerpávajúce. Vec bola menovanej sudkyňi pridelená v súlade s uvedeným zákonným ustanovením zákona o súdoch (resp. v súlade s rozvrhom práce príslušného súdu) a námietka žalobcu o možnej zaujatosti, či nedôveryhodnosti zákonnej sudkyne jednak zostala len v rovine jeho domnienok a jednak ako takú ju aj odvolací súd posúdil ako neopodstatnenú.

18. Ďalšou odvolacou námietkou žalobcu je, že súd prvej inštancie sa „ústavne konformne nevysporiadal s tým, že odvolateľ výšku majetkovej škody spoľahlivo preukázal aj znaleckým posudkom...vypracovaným súdnym znalcom Ing. S. Žák (ktorého okresný súd na tlak zo strany žalovanej a bez rozumného dôvodu nepredvolal k vypočutiu súdom - podaniu vysvetlenia)...“. Odvolací súd považujúc aj túto námietku za neopodstatnenú, poukazuje na bod 26 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, kedy súd prvej inštancie, vzhľadom na vypracovaný a do súdneho spisu zahrnutý znalecký posudok č. XX/XXXX, výsluch znalca nevykonal z dôvodu nadbytočnosti. V tejto súvislosti sa odvolací súd stotožňuje s tvrdeniami žalovanej, podľa ktorých je plne v kompetencii súdu prvej inštancie, či žalobcom navrhovaný výsluch svedka vykoná alebo nie. Súdny znalec je osobou, ktorá prostredníctvom svojich odborných znalostí posudzuje skutočnosti, ktoré jej boli zadávateľom určené a v znaleckom posudku zadávateľovi oznamuje subjektívny výsledok svojho posúdenia. Znalecký posudok vypracovaný predmetným znalcom bol súčasťou pripojeného spisu sp. zn. 8C 124/2008 a žalovaná má za to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie ohľadom nevykonania výsluchu svedka odôvodnené v bode 26 napadnutého rozhodnutia je plne v súlade so zákonom, pričom zdôraznila, že skúmanie výšky škody je za neexistencie preukázania jej vzniku irelevantné, pričom otázku, či žalobcovi škoda vznikla, je povolaný posúdiť súd, nie súdny znalec. Žalovaná zároveň poukázala na kontradiktórnosť súdneho konania, kedy režim repliky a dupliky v civilnom sporovom konaní je režimom, ktorého zmyslom a účelom je substancovať skutkové tvrdenia a právne argumenty strán tak, aby mohol byť uplatnený režim sudcovskej koncentrácie. Ako uvádza dôvodová správa k CSP, po vyčerpaní repliky a dupliky by strana v zásade nemala mať možnosť uvádzať nové skutočnosti a dôkazy pre existenciu režimu sudcovskej koncentrácie. V zmysle uvedeného je tak v záujme samotných žalobcov uviesť v predkladaných písomných podaniach všetky relevantné skutočnosti a predložiť či označiť všetky dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Žalobcom tvrdené opakovanie takéhoto dôkazného návrhu nie je založené na pravde, nakoľko žalobca v žalobe nenavhol vypočutie ako svedka súdneho znalca Ing. Žáka, a vo svojej replike zo dňa 3.4.2018 sa žalobca obmedzil iba na vyjadrenia smerujúce výhradne k rozporovaniu poverenia zamestnankyne žalovanej na zastupovanie v konaní a nejasne formulovanej námietke zaujatosti. Návrh na výsluch svedka žalobca predložil až na pojednávaní dňa 4.2.2020. Účelom sudcovskej koncentrácie konania je zabrániť tomu, aby strany zdržiavali spor neskoro vykonanými procesnými útokmi. Napr. nie je želané, aby strana sporu predkladala skutkové tvrdenia alebo dôkazné návrhy až na pojednávaní, čo by mohlo znamenať zmarenie účelu už nariadeného pojednávania a požiadavku na vytýčenie ďalšieho pojednávania. Sudcovská koncentrácia je v diskrečnej právomoci súdu, a je preto na strane súdu či prípadné omeškanie procesného útoku a procesnej obrany ospravedlní, alebo či príjme procesnú sankciu. Odvolaciemu súdu nezostáva iné, ako neprihliadnuť na námietku žalobcu a súhlasiť aj s touto argumentáciou žalovanej.

19. Žalobca vo svojom odvolaní ďalej poukazuje na to, že konanie pred súdom prvej inštancie pod sp. zn. 8C/124/2008 ešte ani nie je ukončené, nakoľko dňa 11.2.2020 podal odvolanie voči rozsudku pre zmeškanie. Uvedené znamená, že o subjektívnom práve (nároku) žalobcu uplatnenom v konaní sp. zn. 8C/124/2008 súd ďalej koná, pričom k dnešnému dňu teda nie je predmetné konanie skončené. Keďže škodou, ktorej náhrady sa žalobca v tomto konaní domáha, má byť nárok uplatňovaný žalobcom aj v konaní vedenom pod sp. zn. 8C/124/2008 je možné uzavrieť, že takto určená a vyčíslená škoda žalobcovi ani nevznikla. V stále prebiehajúcim konaní totiž súd rozhodne o odvolaní proti rozsudku pre zmeškanie, a v prípade, ak odvolací súd odvolaniu vyhovie, bude sa v konaní ďalej pokračovať, a súd rozhodne o tom, či žalobca nárok na vyplatenie ním požadovanej sumy vôbec má. Žalovaná tak správne konštatuje, že žalobca si teda nárok na náhradu škody v tomto civilnom sporovom konaní uplatňuje minimálne predčasne, a vzhľadom na existenciu konania sp. zn. 8C/124/2008 aj duplicitne.

20. Žalobca ďalej v odvolaní tvrdí, že prišlo k porušeniu jeho práva na informácie v súvislosti s nemožnosťou nahliadnuť do spisu sp. zn. 9C/102/2016 a teda sa k tomuto dôkazu zabezpečeného súdom nemohol do vyhlásenia napadnutého rozhodnutia vyjadriť. Odvolací súd sa opäť stotožňuje s argumentáciou žalovanej a tieto tvrdenia žalobcu je potrebné považovať za právne irelevantné a účelové. Sám žalobca vo svojej žalobe navhol pripojiť súdny spis sp. zn. 8C/124/2008 za účelom

preukázania jeho tvrdení. V takomto prípade žalobca musel mať vedomosť o tom, čo je obsahom spisu, aj s prihliadnutím na to, že je v tomto konaní stranou konania a čo jeho pripojením/oboznámením malo vyjsť najavo. Bez ohľadu na uvedené, na pojednávaní dňa 4.2.2020 súd prvej inštancie obe strany konania oboznámil so spisom a umožnil im sa k takto vykonanému dokazovaniu vyjadriť. V prípade, ak mal žalobca akékoľvek námietky, nič mu nebránilo, aby sa na pojednávaní riadne vyjadril, čo však neurobil. Žalobca mal od 5.3.2020, kedy mal možnosť dostaviť sa na verejné vyhlásenie rozsudku, do 21.4.2020 dostatok času na to, aby si išiel predmetný spis preštudovať.

21. K ďalšej námietke odvolateľa, že napadnuté rozhodnutie prvoinštančného súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP) treba uviesť, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. V posudzovanom prípade, v ktorom konajúci súd prvej inštancie zo správnych skutkových záverov vyvodil správne právne závery a aplikoval správny právny predpis, namietaná vada konania nebola odvolacím súdom zistená.

22. Žalobca v podanom odvolaní neargumentuje skutočnosťami, ktoré by mali za následok zmenu súdom prvej inštancie zisteného skutkového stavu alebo jeho právneho hodnotenia, z konania pred súdom prvej inštancie iný, než napadnutým rozsudkom vyslovený právny záver nevyplýva. Vzhľadom na uvedené dospel odvolací súd k záveru, že žalobcom uplatňované odvolacie dôvody neboli podložené takými relevantnými argumentmi, ktoré by boli spôsobilé spochybniť správnosť skutkových a právnych záverov, na ktorých založil súd prvej inštancie svoje rozhodnutie, a preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, vrátane výroku o náhrade trov konania, potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny.

23. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p. Nakoľko plne procesne úspešnej žalovanej trovy odvolacieho konania nevznikli, odvolací súd jej ich náhradu nepriznal (viď uznesenie kolégia NS SR č. 15 z 9.10.2018).

24. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok

minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/. Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, alebo ak je dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).